RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 81.400 van 28 juni 1999
in de zaak A. 57.651/VII-12.544.

In zake : de n.v. REYNTIENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten H. SEBREGHTS, D. J. ERREYGERS, Chr. VERGAUWEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. VAN DE VIJVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. REYNTIENS op 25 april 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van leefmilieu en huisvesting van 23 februari 1994 waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen het proces-verbaal van 19 oktober 1993 van de politie van de gemeente Puurs houdende vaststelling van een aantal inbreuken alsmede de verzegeling van een aantal toestellen in de inrichting van de verzoekende partij aan de Moerplas te Puurs, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en het bestreden proces-verbaal wordt bevestigd wat de verzegeling van de niet vergunde machines betreft;

Gelet op het arrest nr. 49.648 van 13 oktober 1994 waarbij de vordering tot schorsing van

de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 14 januari 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 27 april 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 mei 1999, op welke datum de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 17 juni 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. SEBREGHTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat N. SERVAES die, loco Advocaat J. VAN DE VIJVER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 16 januari 1968 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen aan de heer Henri REYNTIENS een vergunning voor "een werkplaats voor hout- en metaalbewerking met elf elektromotoren van respectievelijk 5 pK voor schaafmachine, 3 pK voor freesmachine, 4 pK voor samengestelde houtbewerkings-machine 3 pK en 0,75 pK voor twee zaagmachines, 2 pK en 1 pK voor pinmachine, 2 pK voor schuurmachine, 2 x 0,75 pK voor samengestelde metaalbewerkingsmachine en 0,75 pK voor boormachine, samen 23 pK".

De vergunning werd verleend voor een termijn van 30 jaar (tot 16 januari 1998).

1.2. De handelszaak van de heer Henri REYNTIENS werd ingebracht in de n.v. H. REYNTIENS, opgericht bij notariële stichtingsakte verleden op 29 juni 1992. De heer H. REYNTIENS is afgevaardigd bestuurder.

1.3. Op 9 juli 1992 doet de verzoekende partij een bouwaanvraag voor het uitbreiden van een industrie-complex, doch op 17 november 1992 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Puurs de gevraagde vergunning.

De verzoekende partij stelt tegen deze weigering beroep in, doch op 6 mei 1993 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen eveneens de gevraagde vergunning.

Ook tegen deze weigeringsbeslissing tekent de verzoekende partij hoger beroep aan. Door een besluit van de Vlaamse minister voor openbare werken, ruimtelijke ordening en binnenlandse aangelegenheden wordt dat beroep verworpen, doch tegen dat besluit stelt de verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State. Deze zaak is nog hangende.

1.4. Op 9 juli 1992 doet de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Puurs een milieuvergunningsaanvraag voor het "uitbreiden van werkplaatsen", en vallende onder volgende VLAREM-rubrieken :

- 3.2 (lozen normaal huisafvalwater);
- 17.3.6 (opslagplaats vloeistoffen met ontvlammingspunt tussen 55 en 100˚C);
- 19.3 (inrichtingen voor het mechanisch behandelen en het vervaardigen van artikelen uit hout, riet, stro of soortgelijke produkten met (in casu) een geïnstalleerde totale drijfkracht van meer dan 10 kW tot en met 200 kW);
- 29.5.2 (inrichtingen voor het mechanisch behandelen van metalen en het vervaardigen van voorwerpen uit metaal met een geïnstalleerde totale drijfkracht van (in casu) meer dan 10 kW tot en met 200 kW).

1.5. Op 1 december 1992 verleent het college van burgemeester en schepenen een vergunning voor het in bedrijf stellen van een inrichting voor het mechanisch behandelen en vervaardigen van artikelen in hout (19.3.2), toegerust met een ondergrondse mazouttank van 10.000 liter (17.3.6) en een lozing van normaal huishoudelijk afvalwater (3.2), terwijl de vergunning wordt geweigerd voor het onderdeel metaalbewerking (29.5.2) en opslag van hout en metaalafval (2.1.F). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij aangetekend verzonden op 14 december 1992.

1.6. Met een aangetekend schrijven van 7 januari 1993 komt de verzoekende partij tegen deze beslissing in beroep bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen.

1.7. Op 22 april 1993 beslist de bestendige deputatie dat het beroep niet wordt ingewilligd, dat het besluit van het college van burgemeester en schepenen

van 1 december 1992 wordt opgeheven, dat aan H. REYNTIENS wordt vergunning wordt verleend om het bestaande hout- en metaalverwerkingsbedrijf te veranderen door uitbreiding met het lozen van normaal huisafvalwater en dat de vergunning wordt geweigerd voor het volgende onderdeel van de aanvraag: de uitbreiding met hout- en metaalbewerkingsmachines tot een totaal geïnstalleerd vermogen van 78 kW, de opslag van 10.000 l mazout en de opslag van respectievelijk 10 en 2 m³ hout- en metaalafval.

Dit besluit wordt aan de heer H. REYNTIENS betekend met een aangetekend schrijven van 1 juli 1993.

1.8. Op 16 augustus 1993 wordt door het gemeentebestuur van Puurs aan de heer REYNTIENS volgend aangetekend schrijven verzonden :

> "Wij stellen vast dat een inbreuk gepleegd wordt op art. 39 van het Decreet van de Vlaamse Executieve van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, omvattende :
> - het exploiteren van een vergunningsplichtige inrichting zonder volledige vergunning.
>
> Ingevolge art. 64 en 65 van het Vlaams Reglement op de Milieuvergunning (VLAREM 1), bij besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991, en ingevolge de weigering in beroep tot het uitbreiden van de inrichting dd. 22/4/93, wordt u bij deze aangemaand zich op straffe van ambtshalve verwijdering, in orde te stellen op het vlak van volgende aspecten :
> - verwijdering van alle niet vergunde toestellen, alle afvalstoffen en alle niet vergunde konstrukties, tegen uiterlijk 1-10-1993;
> - voorleggen van een lijst van de toestellen welke na die datum nog in gebruik zullen blijven (tot max. 23 pK)
> - buitengebruikstelling van de stookolietank, door opvulling met een inert materiaal
> - een voorstel in te dienen tot plaatsing van een waterzuiveringsinstallatie teneinde te kunnen voldoen aan de normen voor lozing in oppervlaktewater".

Deze brief is ondertekend door de toezichthoudend ambtenaar SEGERS en de burgemeester.

1.9. Op 24 augustus 1993 dient de verzoekende partij bij de Raad van State een annulatieberoep en een vordering tot schorsing in tegen het besluit van de bestendige deputatie van 22 april 1993, waarbij onder meer de laattijdige betekening van dat besluit wordt aangeklaagd.

Met het arrest nr. 44.823 van 4 november 1993 wordt de vordering tot schorsing verworpen omreden van het niet aangetoond zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. In het arrest wordt echter onder meer overwogen dat de vergunning stilzwijgend verkregen werd voor dat gedeelte van de aanvraag dat in eerste aanleg werd geweigerd.

1.10. Op 1 september 1993 richt de raadsman van de verzoekende partij een schrijven aan het college van burgemeester en schepenen te Puurs. Daarin wordt er onder meer op gewezen dat de verzoekende partij geacht moet worden de begunstigde te zijn van een stilzwijgende vergunning, gelet op de laattijdige betekening van het besluit van de bestendige deputatie van 22 april 1993. In de brief wordt gevraagd dat afstand zou worden gedaan van het schrijven van 16 augustus 1993.

1.11. Op 9 september 1993 laat het gemeentebestuur van Puurs weten dat het schrijven van 16 augustus 1993 "onverminderd van kracht blijft".

1.12. Op 19 oktober 1993 wordt een proces-verbaal (nr. 93/443) opgesteld door Jozef SNEYERS, Hoofdinspecteur eerste klasse, officier van gerechtelijke politie Puurs, vergezeld van agent-hoofdbrigadier Julien COOLS en Ronny SEGERS, toezicht-houdende milieuambtenaar van de gemeente Puurs. Daarin is onder meer het volgende gesteld :

"Nazicht milieuvergunning (exploitatievergunning):

- De heer REYNTIENS Henri zelf is in het bezit van een exploitatievergunning voor maximum 23 PK aan motoren, en uitgereikt door de Bestendige Deputatie van Antwerpen van 16/1/68 (zie bijlage 5).

- Gezien het feit dat de heer REYNTIENS zijn bedrijf uitgebreid heeft, heeft deze een milieuvergunning aangevraagd. Deze milieuvergunning werd hem echter geweigerd ingevolge het besluit van het College van Burgemeester en Schepenen van Puurs d.d. 1/12/1992. Tegen deze beslissing heeft betrokkene beroep aangetekend bij de Bestendige Deputatie van Antwerpen. De Bestendige Deputatie heeft op 22/4/93 de milieuvergunning van REYNTIENS geschorst (zie bijlage 6).

- Samengevat: de vergunning werd geschorst daar deze gekoppeld werd aan de bouwvergunning van betrokkene. Gezien het feit dat belanghebbende echter niet in het bezit is van een bouwvergunning (werkplaats uitbaten zonder de vereiste bouwvergunning enz.) Voor deze bouwovertreding werd door ons proces-verbaal opgesteld onder het nr. 93/442 d.d. 19/10/93 en dat samen met huidig PV aan het Ambt van de heer Procureur des Konings te Mechelen zal worden overgemaakt.

- Momenteel is het bedrijf van REYNTIENS ook een naamloze vennootschap geworden met als naam NV HENRI REYNTIENS, adres Moerplas 2 Puurs, en ingeschreven in het handelsregister te Mechelen onder het n° 72195;

(...)

Vastgestelde inbreuken :

Gezien belanghebbende de hem toegekende milieuvergunningsvoorwaarden niet naleeft, is REYNTIENS, Henri, afgevaardigd-beheerder van de NV HENRI REYNTIENS, dan ook met het hiernavolgende in overtreding;

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 §1, 20, 22, 39 § 1, 1, 2°, § 2 en § 3 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en het Besluit van de Vlaamse Executieve van 21/12/90 tot vaststelling van de datum van de inwerkingtreding van sommige artikelen van het Decreet betreffende het bestuurlijk beleid en de artikelen I, 43§1 en 80 en bijlage 1 rubriek 3.a rubriek 17.3.6 en rubriek 19.3.a van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 6/2/91 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning, als exploitant van een inrichting verzuimd te hebben de in de milieuvergunning opgelegde bijzondere voorwaarden, de voor de inrichting geldende algemene of per categorie van inrichtingen door de Vlaamse Executieve in toepassing van art. 20 van het decreet vastgestelde milieuvergunningsvoorwaarden na te leven nl. door het voorschrift van de milieuvergunning van 16/1/68 afgeleverd door de Bestendige Deputatie van Antwerpen en geschorst door het Besluit van de Bestendige

Deputatie van Antwerpen d.d. van 22 april 1993 niet te hebben nageleefd.

Om: Geen zuivering van het afvalwater aanwezig art. 41§2 Vlarem 2.
Een mazouttank van 10.000 liter aanwezig zonder vergunning.
art. 1§3 d.d. 22/4/93
Voor deze mazouttank geen kontroleattest art. 520 §2.1° VLAREM.
Aanwezigheid van verschillende toestellen of machines met een gezamelijk drijfkracht van 77.8 kW (ong. 106 PK), art. 1§3 van het Besluit van de Bestendige Deputatie d.d. 22/4/93, om uitdrukkelijk verbod, (in beroep) tot uitbreiding van de toestellen".

1.13. Na verhoor van Henri REYNTIENS, afgevaardigd beheerder van de NV H. REYNTIENS, wordt overgegaan tot een verzegeling :

"Door toezichthoudende milieuambtenaar van de gemeente Puurs Ronny SEGERS, worden op 19/10/93 te 16.08 uur de machines in het werkhuis van betrokken firma verzegeld. De verzegeling gebeurt op de machines dewelke niet vergund werden en werd uitgevoerd bij middel van metaaldraad en zegelloodjes".

1.14. Het proces-verbaal van 19 oktober 1993 wordt aan Henri REYNTIENS bezorgd met een aangetekend schrijven dat op 27 oktober 1993 ter post wordt afgegeven.

1.15. Bij dagvaarding van 28 oktober 1993 vraagt de verzoekende partij voor de rechter in kort geding te Mechelen de ontzegeling van de verzegelde machines onder verbeurte van een dwangsom.

Met een bevelschrift van 22 november 1993 beveelt de voorzitter van de rechtbank van Mechelen tot de onmiddellijke ontzegeling over te gaan onder verbeurte van een dwangsom van 10.000 BF per dag vertraging.

1.16. Ondertussen, op 29 oktober 1993, tekent de verzoekende partij bij de gemeenschapsminister bevoegd

voor het leefmilieu beroep aan tegen "de dwangmaatregel ten uitvoer gelegd ingevolge proces-verbaal nr. 93/443 van 19 oktober 1993 van de politie te Puurs".

In het beroepschrift doet zij gelden wat volgt (samengevat) :

- vermits het besluit van de bestendige deputatie van 22 april 1993 niet binnen de vier maanden en tien kalenderdagen betekend werd, moet verzoekster geacht worden stilzwijgend een vergunning te hebben verkregen,
- de aanmaning van 16 augustus 1993 was gericht aan de heer H. REYNTIENS, en niet aan de rechtspersoon, zodat de aanmaning in hoofde van de rechtspersoon als onbestaande dient te worden aangezien;
- dat de verzoekende partij de vergunde toestellen niet in gebruik zou mogen nemen ingevolge de afwezigheid van een bouwvergunning is slechts van toepassing op die vergunde toestellen die nog niet in gebruik zijn doch niet op diegene die reeds opgesteld zijn en met betrekking tot welke de aanvraag in feite een regularisatie betreft, gezien daartoe geen enkele verdere verbouwing noodzakelijk is;
- het proces-verbaal werd niet betekend binnen de vijf werkdagen na de vaststelling;
- de getroffen dwangmaatregelen waren niet afdoende gemotiveerd;
- verzoekster bezit een stilzwijgend bekomen milieuvergunning, en het argument dat die zou zijn geschorst tot zolang de bouwvergunning niet is verleend, gaat niet op;
- het optreden van de gemeente is in strijd met het redelijkheidsbeginsel, vermits het in casu geenszins noodzakelijk was tot de dwangmaatregel over te gaan;
- artikel 65, §1, schrijft voor dat de dwangmaatregelen (o.a. verzegeling) van rechtswege opgeheven worden door het verlenen van de vergunning, en de verzoekende partij moet geacht worden over een stilzwijgend verkregen vergunning te beschikken;

- er is een onevenwicht tussen de genomen maatregel en de -volledig onterecht voorgehouden- overtreding.

1.17. Op 20 januari 1994 brengt het bestuur milieuvergunningen een advies uit omtrent het beroep van de verzoekende partij. Geadviseerd wordt het beroep gedeeltelijk gegrond te verklaren, doch de bestreden beslissing te bevestigen voor wat de verzegeling van de niet vergunde machines betreft.

1.18. Op 23 februari 1994 wordt de thans bestreden beslissing genomen : het beroep wordt gedeeltelijk gegrond verklaard, doch het bestreden proces-verbaal nr. 93/443 wordt bevestigd voor wat de verzegeling van de niet vergunde machines betreft. Het bestreden besluit is als volgt gemotiveerd :

> "Overwegende dat het beroep van de heer H. REYNTIENS tegen het besluit van 1 december 1992 van het College van Burgemeester en Schepenen van Puurs door het provinciebestuur van Antwerpen werd ontvangen op 8 januari 1993; dat dit beroep ontvankelijk en volledig werd verklaard op 13 januari 1993; dat de uitspraak over dit beroep gebeurde bij besluit van de Bestendige Deputatie van de Provincie-raad van Antwerpen op 22 april 1993, dat dit was binnen de in artikel 50 van titel I van het VLAREM bepaalde en gesanctioneerde termijn van vier maanden; dat deze beslissing aan de exploitant werd betekend op 1 juli 1993, dat dit ruim na de in artikel 50 van titel I van het VLAREM vastgestelde termijn van 10 kalenderdagen is, dat echter deze laatste termijn in titel I van het VLAREM niet expliciet werd gesanctioneerd door een stilzwijgende uitspraak, dat evenwel in vroegere uitspraken van de Raad van State, o.m. het arrest MAES, de termijn van uitspraak (4 maanden) en de termijn van bekendmaking (10 dagen) reeds aan mekaar werden gekoppeld en aanzien als een totale termijn die gesanctioneerd was; dat deze zaak nu gaat over een ingedeelde inrichting klasse 2, waarover in eerste aanleg is beslist door het College van Burgemeester en Schepenen van Puurs en in beroep door de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen, dat bijgevolg de Vlaamse Executieve en de bevoegde Minister over het al dan niet verlenen van een rechtsgeldige milieuvergunning in deze zaak niet meer kunnen gevat worden door een administratief beroep, dat alleen de Raad van State nog kan oordelen

over de rechtsgeldigheid van de uitspraak van de Bestendige Deputatie; dat beroeper dan ook een verzoekschrift tot schorsing en vernietiging van voornoemde beslissing heeft ingediend bij de Raad van State, dat op 4 november 1993 de Raad van State uitspraak over de vraag tot schorsing heeft gedaan, dat bij arrest nr. 44.823 de vordering tot schorsing werd verworpen, zodat het voornoemde besluit van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen momenteel nog uitwerking blijft hebben;

Overwegende dat zelfs indien de Raad van State, in de uitspraak ten gronde over deze zaak, toch nog zou oordelen dat de exploitant aanspraak zou kunnen gemaakt hebben op een stilzwijgende milieuvergunning, deze vergunning -conform de bepalingen van artikel 5 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning- geschorst blijft tot de bouw-vergunning is verleend; dat dit een decretale bepaling is die steeds geldt en zeker niet kan beschouwd worden als een algemene, sectoriële of bijzonder voorwaarde, horend bij een bepaalde milieuvergunning; dat in dit geval op datum van de verzegeling de NV REYNTIENS nog niet over de vereiste bouwvergunning beschikte (door beroeper zelf wordt in het beroepschrift aangehaald : '...een reeds lang bestaand gebouw dat vergund werd doch dat gedeeltelijk in overtreding staat, gezien er meer gebouwd werd dan vergund.' en '... het bouwdossier dat door verzoekster werd ingediend.'); dat bijgevolg zelfs al mocht blijken dat de NV REYNTIENS over een stilzwijgende milieuvergunning zou beschikken, deze nog geschorst was, gezien de nodige bouwvergunning nog niet was verkregen;

Overwegende dat het louter indienen van een verzoekschrift tot schorsing en/of vernietiging bij de Raad van State niets wijzigt aan de rechtsgeldig-heid van de dan lopende vergunningen; dat dit verzoekschrift ook niet de bevoegdheden van de toezichthoudende overheden vermindert;

Overwegende dat indien de Raad van State in de uitspraak ten gronde zou beslissen tot een verwerping van het annulatieberoep, het besluit van de Bestendige Deputatie van 22 april 1993 rechtsgeldig blijft en indien de Raad zou beslissen tot vernietiging van het besluit van de Bestendige Deputatie een voor de hand liggend gevolg hiervan is dat de Bestendige Deputatie opnieuw over het beroep tegen het besluit van het College van Burgemeester en Schepenen zal moeten beslissen (cf. Arrest nr. 44.954 van 18 november 1993 -zaak STEVENS te Essen :'...in de hypothese dat het besluit van 27 mei 1993 van de Bestendige Deputatie zou worden vernietigd, deze opnieuw op het door de verzoekende partijen ingediende beroep zal moeten beschikken';

Overwegende dat in het beroepschrift verder wordt gesteld dat 'de aanmaning van 16 augustus gericht is

aan de foutieve persoon en niet aan de rechtspersoon die het voorwerp is van de vergunning... Elk optreden tegen haar is dienvolgens gebeurd zonder voorafgaande aanmaning.'; dat bedoelde aanmaning van 16 augustus 1993 gericht was aan de heer H. REYNTIENS, Moerplas 2, 2870 Puurs; dat in het bestreden PV de heer H. REYNTIENS zelf verklaart : 'Ik ben als afgevaardigd-beheerder van de NV Henri REYNTIENS, met maatschappelijke zetel alhier op mijn adres Moerplas 2, Puurs, gemachtigd in naam van deze firma een verklaring af te leggen...', waardoor hij zich duidelijk als representatief persoon voor de firma NV Henri REYNTIENS opstelt;

Overwegende dat artikel 65, §5 van titel I van het VLAREM bepaalt dat 'Het proces-verbaal van de vaststelling der inbreuken en de beslissing tot stopzetting, verzegeling of sluiting... worden binnen vijf werkdagen bij ter post aangetekende brief ter kennis gebracht van de exploitant'; dat het bestreden Proces-Verbaal nr. 93/443 dateert van 19 oktober 1993; dat dit aan de exploitant werd verstuurd op 27 oktober 1993, daar waar de laatste dag voor verzending -conform art. 65, §5- 25 oktober 1993 diende te zijn;

dat dit wel degelijk een vormfout is; dat evenwel nergens bepaald is -zoals de beroeper stelt- dat een dergelijke laattijdigheid het verval van de genomen maatregelen tot gevolg heeft;

Overwegende dat -wat betreft de motivering- in het beroepschrift wordt gesteld : 'Aangezien overeenkomstig art. 67, §1 van het VLAREM bovendien de getroffen maatregelen moeten worden gemotiveerd. Zulks gebeurde niet afdoende.'; dat -wat het exploiteren zonder vergunning betreft- de toezichthoudende overheid eerst een nazicht heeft gedaan van de uitvoerbare milieuvergunning en daarna in het bedrijf vastgesteld heeft welke machines aanwezig waren (deze worden gedetailleerd vermeld, alsmede hun gezamenlijke drijfkracht) en tenslotte de machines verzegeld heeft welke niet vergund werden; dat deze vaststelling van exploitatie zonder vergunning volstaat om de bepalingen van artikel 65, §1 van titel I van het VLAREM toe te passen :

> '§1 Wanneer de burgemeester vaststelt dat een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd, kan deze ambtshalve of op voorstel van de in artikel 58 bedoelde ambtenaren, mondeling en ter plaatse de stopzetting bevelen van de activiteiten, de toestellen verzegelen en de onmiddellijke sluiting van de inrichting opleggen';

dat verder in het bestreden Proces-Verbaal wordt gesteld :

> 'als exploitant van een inrichting verzuimd te hebben de in de milieuvergunning opgelegde bijzondere voorwaarden, de voor de inrichting geldende algemene of per categorie van inrichtingen

door de Vlaamse Executieve in toepassing van artikel 20 van het decreet vastgestelde milieu-vergunningsvoorwaarden na te leven..';

dat echter in het Proces-Verbaal deze overtreden, opgelegde bijzondere, algemene of sectoriële voorwaarden, niet expliciet worden vermeld en de overtredingen niet duidelijk worden getoetst aan de geldende vergunningsvoorwaarden; dat dus -voor wat de overtreding van exploitatievoorwaarden betreft- de motivering inderdaad onvoldoende is; dat evenwel volgens het Proces-Verbaal de dwangmaatregelen zich beperken tot het verzegelen van de niet-vergunde machines;

Overwegende dat in het kader van deze beroeps-procedure geen oordeel kan geveld worden over het eveneens opgemaakte P.V. van bouwovertreding;

Overwegende dat wat de redelijkheid van de genomen maatregelen betreft, dient gesteld te worden dat over de uitbreidingsaanvraag van de exploitant in eerste aanleg en in beroep door de overheden voorzien in het VLAREM werd beslist; dat het aanhangig maken van deze zaak bij de Raad van State of bij de rechterlijke macht de bevoegdheid van de toezichthoudende overheid niet vermindert; dat de vaststelling van deze laatste overheid dat machines worden geëxploiteerd zonder vergunning, de toepassing van artikel 65, §1 van titel I van het VLAREM mogelijk maakt;

Overwegende dat economische argumenten in het kader van deze administratieve beroepsprocedure niet in overweging kunnen genomen worden;

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

gelet op de vorige overwegingen, kan als conclusie gesteld worden dat een aantal argumenten in het beroepschrift kunnen bijgetreden worden: met name de laattijdige verzending aan de exploitant van het bestreden Proces-Verbaal en de gedeeltelijk onvoldoende motivering in dit Proces-Verbaal van vastgestelde inbreuken tegen vergunningsvoorwaarden; dat echter -wat de hoofdzaak betreft- op 19 oktober 1993 de bevoegde toezichthoudende overheid haar maatregelen, met name het verzegelen van de niet-vergunde machines, steunde op het besluit in eerste aanleg van 1 december 1992 van het College van Burgemeester en Schepenen van Puurs en het besluit in beroep van 22 april 1992 van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen, dat beide besluiten slechts een gedeeltelijke vergunning inhielden; dat dus een aantal machines niet werden vergund, dat zelfs indien de beroeper zou gevolgd worden in zijn stelling dat de exploitant over een stilzwijgende milieuvergunning zou beschikken voor de globale inrichting, een milieuvergunning is geschorst zolang niet de vereiste bouwvergunning is bekomen, dat uit meerdere vaststellingen en verklaringen

blijkt dat dit op 19 oktober 1993 niet het geval was; dat bijgevolg de bevoegde toezichthoudende overheid gerechtigd was om op 19 oktober 1993 op te treden en de niet-vergunde toestellen te verzegelen";

1.19. Met het arrest nr. 81.399 van 28 juni 1999 vernietigt de Raad van State de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 21 april 1993.

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel machtsoverschrijding aanvoert

"door schending van de bepalingen van de artt. 10, 17, 23, §1 en 39 van het decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, evenals van de art. 50, 3°, 4° en 5° van het besluit van de Vlaamse Executieve houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunningen van 6 februari 1991, en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel, van het motiveringsbeginsel en van art. 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

Doordat, eerste onderdeel, de Minister meent geen rechtsgevolgen te moeten toekennen aan een stilzwijgend verleende milieuvergunning overeenkomstig de artt. 10, 17, 23, §1, 25, §1 en 39 van het decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, en de artt. 50, 3°, 4° en 5° van het besluit van de Vlaamse Executieve houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunningen van 6 februari 1991, ondanks de duidelijke rechtspraak van Uw Raad,

Terwijl precies de samenlezing van deze artikelen en rechtspraak onbetwistbaar leidt tot de vaststelling dat in casu stilzwijgend een milieuvergunning werd verleend voor de in eerste aanleg gevraagde, maar geweigerde onderdelen,

en terwijl de Minister aan een stilzwijgend verleende milieuvergunning de gepaste rechtsgevolgen dient te verbinden, en derhalve geen beslissing kan nemen die deze rechtsgevolgen miskent;

en doordat, tweede onderdeel, de Minister niet op behoorlijke wijze de argumenten van verzoekster die zij in haar beroepsschrift vermeldde, onderzocht en

beantwoordde; en hij derhalve niet afdoende de genomen beslissing motiveert,

terwijl, op ieder bestuurder, zeker indien deze in laatste aanleg oordeelt over de belangen van een particulier, de plicht rust de aangehaalde beroeps-argumenten behoorlijk te onderzoeken, en rekening te houden met de rechtmatige verwachtingen van deze particulier,

en terwijl artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 expliciet zegt dat de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en artikel 3 zegt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze afdoende moeten zijn,

en terwijl de Minister, door die miskenning, duidelijk het rechtszekerheids- en vertrouwens-beginsel heeft geschonden";

dat zij bij de toelichting van het middel haar stelling als volgt verduidelijkt :

"Ingevolge de rechtspraak van de Raad van State, vastgelegd met het arrest nr. 45.332 van 16 december 1993 inzake MAES, en nadien in diverse andere arresten bevestigd, staat vast dat in graad van beroep de Bestendige Deputatie uitspraak dient te doen, op straffe van verval, binnen de termijn van 4 maanden zoals in het Decreet en het reglement is bepaald. Het besluit van de Bestendige Deputatie dient evenwel bovendien volgens de Raad van State op straffe van verval te worden betekend en bekend gemaakt binnen een termijn van 10 dagen na het nemen van de beslissing, zulks gelet op de vereiste van de rechtszekerheid en het gewekte vertrouwen zodat het nalaten van die betekening binnen de vervaltermijn van decreet en reglement, de stilzwijgende vergunning voor gevolg heeft. In het arrest 44.823 van 4 november 1993 staat dat de vergunning moet geacht worden stilzwijgend te zijn verkregen voor dat gedeelte van de aanvraag dat in eerste aanleg werd geweigerd !

Zoals uit het feitenrelaas blijkt, werd de weigeringsbeslissing niet betekend binnen de 4 maanden en tien dagen, zodat verzoekster vanaf het verstrijken van die termijn over een stilzwijgende vergunning beschikt voor de metaalbewerkingsmachines, terwijl zij reeds beschikte over een regelmatige vergunning voor de houtbewerkingsmachines.

De minister, manifest in tegenstrijd hiermee, bevestigt de beslissing van de gemeente, die verkeerdelijk tot verzegeling van de zogezegd niet-vergunde machines overgaat, terwijl de bewuste

machines volledig in overeenstemming waren met de, zoals hoger uiteengezet, stilzwijgend verleende vergunning. Hierdoor overtreedt de Minister de in het middel aangehaalde bepalingen en rechtsbeginselen;

De in het middel aangehaalde bepalingen en rechtsbeginselen worden evenzeer door de Minister geschonden waar hij motiveert :

'indien de Raad zou beslissen tot vernietiging van het besluit van de Bestendige Deputatie een voor de hand liggend gevolg hiervan is dat de Bestendige Deputatie opnieuw over het beroep tegen het besluit van het College van Burgemeester en Schepenen zal moeten beslissen'

Zoals hoger aangehaald, beschikt verzoekster evenwel over een zwijgende vergunning, en verzocht zij in de andere procedure voor de Raad van State enkel de nietigverklaring van de daarmee strijdige weigeringsbeslissing. Vernietiging van de onwettige weigeringsbeslissing verandert niets aan de rechtsgeldigheid van de stilzwijgend verleende vergunning. Deze vergunning blijft ongewijzigd bestaan; als aan één vergunning rechtsgevolgen dienen gekoppeld te worden, dan is het aan deze stilzwijgende vergunning.

Daar er reeds stilzwijgend een vergunning verleend werd, is de bevoegdheid van de Bestendige Deputatie terzake uitgeput, en kan zelfs bij vernietiging van de aangevochten weigeringsbeslissing, die laattijdig werd betekend, geen uitspraak meer worden gedaan over het beroep tegen het besluit van het College van Burgemeester en Schepenen; de wet bepaalt dat er immers reeds stilzwijgend uitspraak over werd gedaan door het laten verstrijken van de opgelegde vervaltermijnen. Door zijn besluit foutievelijk gedeeltelijk op deze overweging te gronden schendt de Minister de bepalingen van artt. 2 en 3 van de Formele Motiveringswet, evenals het motiverings-beginsel.

Bijgevolg is de hierboven aangehaalde motivering van de Minister volledig in tegenstrijd met de rechtsgevolgen die aan de verleende vergunning dienen verbonden te worden. Hierdoor schendt de Minister de in het middel beschreven bepalingen en rechts-beginselen";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betwist dat de verzoekende partij moet worden geacht over een stilzwijgende vergunning te beschikken; dat, wat het tweede onderdeel betreft, zij doet gelden dat de bezwaren van de verzoekende partij in het bestreden besluit worden uiteengezet en dat zij uitgebreid door de minister worden beantwoord; dat zij

nog opmerkt dat de verzoekende partij in gebreke blijft de concrete gebreken in de motivering aan te duiden, noch aanduidt waarin de schending van de in de aanhef van het eerste middel vermelde beginselen bestaat;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord er nog aan toevoegt dat eveneens de in 1968 vergunde machines werden verzegeld;

2.1.4.1. Overwegende dat een lezing van de in punt 1.18. geciteerde overwegingen van het bestreden besluit volstaat om de aantijging van de verzoekende partij dat het bestreden besluit niet voldoende formeel is gemotiveerd als niet gegrond af te wijzen; dat de vraag rijst of, zoals de verzoekende partij betwist, die motivering de bestreden beslissing afdoende kan schragen;

2.1.4.2. Overwegende dat de Raad van State in zijn arrest nr. 81.399 van 28 juni 1999 heeft gewezen, enerzijds, dat de verzoekende partij voor het in eerste aanleg geweigerd en in beroep bevestigd gedeelte van de vergunningsaanvraag moet worden geacht over een stilzwijgende vergunning te beschikken en dat het gedeelte dat in eerste aanleg was vergund als definitief vergund diende te worden beschouwd; dat in de bestreden beslissing er dan ook ten onrechte wordt van uitgegaan dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op een stilzwijgende vergunning; dat evenwel in de bestreden beslissing eveneens de hypothese onder de loep wordt genomen dat de verzoekende partij wel over een stilzwijgend verworven milieuvergunning zou beschikken en dat in die hypothese er wordt van uitgegaan dat alsdan de milieuvergunning wordt geschorst zolang de bouwvergunning is verleend; dat die motivering correct is en op zich de bestreden beslissing afdoende kan schragen; dat immers luidens artikel 5 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, de

milieuvergunning wordt geschorst zolang de bouwvergunning niet is verleend; dat tot op de dag van de terechtzitting de verzoekende partij nimmer heeft betwist dat zij niet over de vereiste bouwvergunning beschikte; dat pas ter terechtzitting de raadsman van de verzoekende partij doet gelden dat de niet vergunde bouwvergunning niet dienstig was voor de gevraagde exploitatie-uitbreiding; dat alzo ter terechtzitting voor het eerst wettigheidskritiek wordt geuit op een nochtans decisief weigeringsmotief en die reeds in het verzoekschrift had kunnen worden aangebracht; dat dit nieuw mondeling middel, niet van openbare orde zijnde, dan ook als onontvankelijk moet worden afgewezen; dat de Raad van State er dient van uit te gaan dat de verwerende partij terecht heeft gesteld dat de verzoekende partij voor de machines waarvoor de uitbreiding werd gevraagd niet over de vereiste bouwvergunning beschikte; dat overigens er geredelijk mag worden van uitgegaan dat de uitbreiding van de werkplaats waarvoor de verzoekende partij op 9 juli 1992 een bouwaanvraag indiende, bedoeld was om de machines waarvoor -eveneens op 9 juli 1992- een milieuvergunningsaanvraag was ingediend, in onder te brengen;

2.1.4.2.2. Overwegende dat luidens artikel 65, § 1, van Vlarem I dwangmaatregelen kunnen worden opgelegd wanneer wordt vastgesteld dat een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd; dat daarmede uiteraard wordt bedoeld zonder uitvoerbare vergunning; dat zoniet artikel 5 van het milieuvergunningsdecreet volledig zou worden uitgehold; dat aangezien de bestreden beslissing een afdoend motief bevat dat de gewraakte dwangmaatregel kan schragen, de door de verzoekende partij terecht geuite kritiek op andere overwegingen opgenomen in de bestreden beslissing niet tot de vernietiging ervan kan leiden; dat de eventuele verzegeling van in 1968 vergunde machines niet kan voortvloeien uit het bestreden besluit, dat enkel op

niet vergunde machines betrekking heeft; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel machtsoverschrijding aanvoert

> "door schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheids-beginsel, van het rechtszekerheids- en vertrouwens-beginsel en van het motiveringsbeginsel,
> doordat de Minister niet de redenen aangeeft waarom hij rechtsgevolgen verbindt aan een onwettig besluit van de Bestendige Deputatie, en tegelijkertijd weigert enig rechtsgevolg toe te kennen aan een stilzwijgend verleende vergunning";

dat zij dat middel als volgt adstrueert :

> "De Minister overweegt dat :
> 'de vordering tot schorsing werd verworpen, zodat het voornoemde besluit van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen momenteel nog uitwerking blijft hebben';
> Hierbij gedraagt de Minister zich helemaal niet als een zorgvuldig bestuurder. Hij dient niet na te gaan in hoeverre een beslissing al dan niet geschorst werd. Bij niet-schorsing van de beslissing mag hij niet volstaan met deze vaststelling, en vervolgens de beslissing toepassen. Hij dient zich een eigen oordeel te vormen over de al dan niet wettigheid van de beslissing.
> Als behoorlijk bestuurder dient hij erover te waken geen manifest onwettige beslissingen toe te passen. Dit is des te meer het geval, nu verzoekster er in haar beroepschrift expliciet op wees dat in de schorsingsprocedure de auditeur bij de Raad van State één van de middelen als ernstig had geëvalueerd (stuk 34). Hieruit kon de Minister redelijkerwijze verwachten dat het betrokken besluit wegens onwettigheid voor vernietiging vatbaar was. Hij mocht dus niet volstaan met te verwijzen naar de niet-schorsing van het besluit, maar diende te onderzoeken of het besluit dat hij zinnens was toe te passen -hetgeen hij ook effectief deed- wel mocht toegepast worden. Door te verwijzen naar het arrest van de niet-schorsing, blijkt hij bovendien daarvan kennis te hebben gehad evenals van zijn motivering, met inbegrip van de overweging dat de vergunning

stilzwijgend geacht moet worden te zijn bekomen voor het gedeelte dat in eerste aanleg werd geweigerd !

Nu verzoekster in haar beroepsschrift uitdrukkelijk melding maakte van het bestaan van de stilzwijgende vergunning en de Minister derhalve expliciet op de onwettigheid van het toegepaste besluit werd gewezen, diende de Minister minstens te onderzoeken waarom wel het ene (stilzwijgende) en niet het andere (weliswaar niet geschorste, maar toch onwettige) besluit diende te worden toegepast, temeer daar er over de toepassing en de gevolgen van de vervaltermijnen door Uw Raad eindarresten ten gronde waren gewezen (o.a. nr. 45.332 van 16 december 1993 in zake MAES) en daarnaar in het aangevochten besluit wordt verwezen.

Door niet de opgeworpen onwettigheid van het toe te passen besluit te onderzoeken, maar te volstaan met de vaststelling dat dit besluit niet was geschorst, schond hij niet enkel de in het eerste middel aangehaalde bepalingen, maar handelde hij bovendien niet als een zorgvuldig bestuurder, die toch minstens de wettigheid van zijn eigen beslissingen dient te onderzoeken. De motivering die hij daarvoor aanhaalt is manifest verkeerd :

> 'Overwegende dat het louter indienen van een verzoekschrift tot schorsing en/of vernietiging bij de Raad van State niets wijzigt aan de rechtsgeldigheid van de dan lopende vergunningen; dat dit verzoekschrift ook niet de bevoegdheden van de toezichthoudende overheden vermindert';

Op deze manier weigert de Minister te onderzoeken of het toe te passen besluit wel wettig is. Hij poneert deze wettigheid op een manier die zeker voor betwisting vatbaar is; aangezien het besluit niet werd geschorst (omwille van het ontbreken van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, niet omwille van het ontbreken van enig ernstig middel !) meent de Minister dat het zomaar mag worden toegepast.

Door op dergelijke manier te antwoorden op de argumenten vervat in het beroepschrift, motiveerde de Minister zijn beslissing niet zoals voorgeschreven in art. 3 van de Formele Motiveringswet, noch (meer algemeen) in overeenstemming met het motiveringsbeginsel.

Hierdoor werd in hoofde van verzoekster het rechtmatig vertrouwen geschonden dat zij had in de toepassing van de haar verleende stilzwijgende vergunning. Door alsnog rechtsgevolgen te verbinden aan een besluit in tegenstrijd met de eerder verleende stilzwijgende vergunning, miskende de Minister tevens het beginsel van de rechtszekerheid";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het in hoofdzaak een herhaling betreft van

hetgeen reeds in het eerste middel werd aangevoerd; dat zij daaraan toevoegt dat een vergunning een toelating inhoudt van iets wat in principe verboden is en dat de verzoekende partij, indien zij meent te kunnen steunen op een stilzwijgende milieuvergunning, de zaken omdraait;

2.2.3. Overwegende dat de memorie van wederantwoord in wezen een herhaling bevat van hetgeen in het verzoekschrift werd uiteengezet;

2.2.4. Overwegende dat, zoals de verwerende partij terecht doet gelden, het tweede middel neerkomt op een herhaling van het eerste middel; dat om dezelfde redenen als bij de bespreking van het eerste middel uiteengezet, het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij als derde middel de schending aanvoert

> "van art. 64, 65 en 67, §1 van het besluit van de Vlaamse Executieve houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunningen van 6 februari 1991, van art. 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en van het motiveringsbeginsel,
> doordat de Minister rechtsgevolgen verbindt aan de betekening van een proces-verbaal en aan opgelegde dwangmaatregelen hoewel die maatregelen niet steunen op een beslissing van de uitvaardigende overheid gezien geen dergelijke beslissing werd betekend noch opgesteld zodat bij gebreke van besluit daarover, er uiteraard geen 'gemotiveerd besluit is en hoewel deze werden betekend aan verzoekster de zevende werkdag na de vaststelling";

dat zij het middel als volgt adstrueert :

> "Paragraaf 1, laatste lid van artikel 65 voornoemd van het besluit van 6 februari 1991 over de milieuvergunningen, bepaalt dat dwangmaatregelen van

rechtswege opgeheven worden door het verlenen van de vergunning. Zoals aangetoond is die stilzwijgend verleend. In alle geval is daarover geen betwisting mogelijk, zeker niet uit het samenlezen van de arresten 44.823 in zake REYNTIENS van 4 november 1993 en nr. 45.332 in zake MAES van 16 december 1993.

Het voorgaande impliceert uiteraard dat na het verlenen van een vergunning geen dwangmaatregelen kunnen worden genomen in strijd met die vergunning.

Bovendien, overeenkomstig de voormelde artikelen 64, 65 en 67 moeten het proces-verbaal waarvan in die artikelen sprake evenals de beslissing over de dwangmaatregelen worden betekend aan verzoekster binnen de 5 werkdagen na de vaststelling. De vaststelling en de verzegeling zijn gebeurd op 19 oktober 1993 zodat de vijfde werkdag waarbinnen die betekening diende te gebeuren (gezien de dies a quo daarin dient te worden begrepen ingevolge de formulering van het VLAREM) 25 oktober is en er slechts op datum van 28 oktober 1993 betekening is gebeurd, waardoor de gemeente niet alleen de wet heeft overtreden doch bovendien de onmiddellijke toepassing van art. 68 voor verzoekster onmogelijk maakte.

Blijkens de rechtspraak van Uw Raad dienen de termijnen van het VLAREM in het algemeen te worden aanzien als vervaltermijnen gezien zij duidelijk bedoeld zijn om de rechtszekerheid van de vergunningsaanvrager te beschermen en afdwingbaar te maken en ’dat het voorstaan van een andere oplossing zou leiden tot een volledige uitholling van de door de decreetgever nagestreefde rechtszekerheid’ (Raad van State, arrest 43.117 van 3 juni 1993). Ongetwijfeld is zulks eveneens het geval voor de toepassing van de termijn van 5 dagen van artikel 65, § 5 teneinde artikel 68 te kunnen aanwenden.

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk de grote herhaalde slordigheid van de gemeente evenals de miskenning van essentiële bepalingen van het decreet en het reglement die nochtans precies omwille van de rechtszekerheid van verzoekster daarin zijn ingeschreven. Er is geen besluit m.b.t. de dwangmaatregelen.

Het is duidelijk dat, gezien het overschrijden van een vervaltermijn impliciet het verval met zich mee brengt, en zulks onherstelbaar is, de op last van de gemeente gelegde zegels onmiddellijk dienen te worden gelicht. Het P.V. waarin de uitvoering van de dwangmaatregel is opgenomen, werd slechts verzonden op de zevende dag na het opmaken ervan en het werd slechts de achtste dag ontvangen i.p.v. de vijfde. Die laattijdigheid van het P.V. heeft het verval ervan tot gevolg.

Bovendien is er zelfs geen (gemotiveerd) besluit over de dwangmaatregelen. Het P.V. kan niet de basis

zijn voor de uitvoerbaarheid van die dwangmaatregelen.

Gelet op het bovenstaande kan de Minister niet volstaan met de motivering dat de bovenvermelde termijnen waarin P.V. en beslissing tot dwangmaatregel moeten betekend worden, slechts vormvoorschriften zijn, die geen verval van de genomen maatregel tot gevolg heeft.

Door aldus te motiveren schendt de Minister de bepalingen van art. 64, 65 en 67 van het besluit van de Vlaamse Executieve houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunningen van 6 februari 1991. De motivering die tot dit besluit leidt stemt bovendien niet overeen met de vereisten vastgelegd in de formele motiveringswet en het motiveringsbeginsel";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de vormfout die wordt opgeworpen aanwezig is, doch dat er geen sanctie van verval is voorzien, dat de door artikel 65, §5, van Vlarem I gestelde termijn van 5 dagen een termijn van orde is en geen vervaltermijn en dat de laattijdige verzending evenmin als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden beschouwd; dat zij stelt dat krachtens artikel 67 van Vlarem I de maatregelen genomen op basis van de artikelen 65 en 66 moeten worden gemotiveerd; dat zij desbetreffend verwijst naar de tekst van het procesverbaal van 19 oktober 1993; dat zij vaststelt dat de verzoekende partij de gedane vaststellingen niet betwist en dat zij niet aanduidt in welk opzicht de motivering niet correct of afdoende zou zijn, gezien het feit dat de verzegeling geattesteerd werd in het genoemde P.V.;

2.3.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij in wezen herhaalt wat in het verzoekschrift uiteengezet werd; dat zij nogmaals benadrukt dat de decreetgever de bedoeling had de betrokkenen binnen een korte termijn rechtszekerheid te geven omtrent de genomen dwangmaatregelen;

2.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie nog doet gelden dat de in artikel 58 van Vlarem I bedoelde toezichthoudende ambtenaren slechts kunnen optreden wanneer de burgemeester niet of onvolkomen optreedt en dat er in casu evenwel geen verzuim was vanwege de burgemeester;

2.3.5.1. Overwegende, wat de grief betreft dat de bestreden dwangmaatregel niet steunt op een gemotiveerd besluit, dat de verzegeling is gestoeld op het proces-verbaal van 19 oktober 1993, opgesteld door de toezicht-houdende ambtenaar bedoeld bij artikel 58 van Vlarem I; dat zoals sub 1.12. blijkt, in dat proces-verbaal diverse motieven werden opgenomen waaronder het niet voorhanden zijn van een milieuvergunning en van een bouwvergunning; dat dienvolgens de grief niet kan worden aangenomen;

2.3.5.2. Overwegende, wat het betoog van de verzoekende partij betreft, dat conform artikel 31, § 1, van het milieuvergunningsdecreet en artikel 65, § 1, van Vlarem I, dwangmaatregelen waaronder de verzegeling van rechtswege worden opgeheven door het verlenen van de vergunning, dat om dezelfde redenen als bij het eerste middel sub 2.1.4.2. uiteengezet, die opheffing slechts geldt wanneer een uitvoerbare vergunning wordt verleend; dat op het ogenblik van de bestreden beslissing er geen uitvoerbare milieuvergunning voorhanden was bij gebreke aan een bouwvergunning; dat de grief niet kan worden aangenomen;

2.3.5.3.1. Overwegende, wat de grief inzake de te late betekening van het proces-verbaal van 19 oktober 1993 betreft, dat artikel 65, § 5, van Vlarem I bepaalt dat het proces-verbaal van de vaststelling der inbreuken en de beslissing tot stopzetting, verzegeling of sluiting zoals bedoeld in de vorige paragrafen van dat artikel binnen vijf werkdagen bij ter post aangetekende brief

ter kennis worden gebracht van de exploitant; dat artikel 13, § 5, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning eenzelfde bepaling bevat; dat niet wordt betwist dat het proces-verbaal van 19 oktober 1993 werd verstuurd op 27 oktober 1993 daar waar die verzending uiterlijk op 25 oktober 1993 had dienen te gebeuren;

2.3.5.3.2. Overwegende dat noch artikel 31, § 5, van het milieuvergunningsdecreet noch artikel 65, § 5, van Vlarem I in een sanctie voorzien op het niet naleven van de termijn van vijf werkdagen om dat proces-verbaal te betekenen; dat in elk geval nergens wordt gestipuleerd dat bij laattijdige betekening het proces-verbaal of de erin opgenomen maatregelen nietig zouden zijn; dat de in het proces-verbaal van 19 oktober 1993 vervatte maatregel van verzegeling ook niet van strafrechtelijke aard is; dat dienvolgens de opgelegde termijn van vijf werkdagen voor toezending van bedoeld proces-verbaal en beslissing niet als een vervaltermijn te beschouwen is; dat de grief niet gegrond is;

2.3.5.4. Overwegende dat de door de verzoekende partij in de laatste memorie aangebrachte grief, te weten dat de in artikel 58 van Vlarem I bedoelde toe-zichthoudende ambtenaren slechts kunnen optreden wanneer de burgemeester niet of onvolkomen optreedt, hetgeen volgens de verzoekende partij te dezen niet het geval was, niet ontvankelijk is daar zij die grief, die niet van openbare orde is, reeds had kunnen aanbrengen in haar verzoekschrift; dat overigens wordt vastgesteld dat de verzoekende partij zelfs in haar beroepschrift dat zij tot de minister richtte dat argument niet had aangevoerd;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het vierde middel de schending van het redelijkheidsbeginsel

aanvoert; dat zij daartoe volgende argumentatie aanbrengt :

> "In redelijkheid dient te worden nagegaan of een dwangmaatregel noodzakelijk is. In casu lijkt deze noodzakelijkheid geenszins aanwezig, integendeel : het betreft een activiteit van een kleine schrijnwerkerij in landbouwgebied, bestaande van voorafgaandelijk aan het gewestplan Mechelen, met slechts één aanpalende gebuur (die achter de schermen de bezwaren oppert, maar die zelf ook in landbouwgebied woont, geen landbouwer is, een bestaand landbouwbedrijf heeft verworven en onmiddellijk stopgezet en omgebouwd naar residentiële woning, en daar derhalve woont in strijd met de wet op de stedenbouw), waardoor onmogelijk kan worden voorgehouden dat de openbare veiligheid of gezondheid in het gedrang komt. Er wordt in geen enkel opzicht gemotiveerd waarom dergelijke ingrijpende dwangmaatregel wordt ten uitvoer gelegd nu er wordt voorgehouden dat er een stilzwijgende vergunning is.
>
> Ten einde enige legaliteit te kunnen voorhouden voor de verzegeling van 19.10.93 werd samen met het gewraakte P.V. van 'milieuovertreding' nog een P.V. van bouwovertreding opgemaakt ! Zulks is niet ernstig, vooral gezien het bouwdossier dat door verzoekster werd ingediend. Er moet onderlijnd worden dat er van geen milieuwetgevingsovertreding sprake kan zijn, gezien verzoekster beschikt over een onvoorwaardelijke stilzwijgende milieuvergunning en gezien artikel 65, §1, tweede lid van Vlarem uitdrukkelijk bepaalt :
>
> 'De in het eerste lid bedoelde maatregelen (o.m. de verzegeling) worden van rechtswege opgeheven door het verlenen van de vergunning.'
>
> Zulks is in casu het geval, gezien verzoekster een stilzwijgende milieuvergunning bekwam. Er is geen enkele wettelijk verantwoorde basis voor een verzegeling";

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij voorwaarden aan de dwangmaatregelen koppelt die wettelijk niet worden voorzien; dat zij doet gelden dat zij in alle redelijkheid handelde en er op wijst dat aan de exploitant de mogelijkheid werd gegeven om zich in regel te stellen, wat niet is gebeurd;

2.4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert dat zij enkel heeft verwezen naar het redelijkheidsbeginsel waaraan elk overheidsoptreden moet voldoen;

2.4.4. Overwegende dat bij de bespreking van het eerste middel is komen vast te staan dat de verzoekende partij voor een aanzienlijk deel van het machinepark niet over een uitvoerbare milieuvergunning beschikte; dat zonder uitvoerbare milieuvergunning vergunningsplichtige inrichtingen niet mogen worden geëxploiteerd; dat met een brief van 16 augustus 1993 de verzoekende partij werd aangemaand om zich "in orde te stellen"; dat om tot de in artikel 65, § 1, van Vlarem I voorziene dwangmaatregelen te kunnen overgaan, niet is vereist, zoals de verzoekende partij bepleit, dat "de openbare veiligheid of gezondheid in het gedrang komt"; dat, die elementen in acht genomen, niet kan worden besloten dat het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld door over te gaan tot de verzegeling "op de machines dewelke niet werden vergund"; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**